І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVII. Ч. 16. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 26-го СІЧНЯ 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 26, 1960 No. 16. VOL. LXVII.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРИБУТОК ДОСЯГНУВ У 1959 РОЦІ СУМИ 400 БІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ

Вашингтон. — Вперше в історії З'єдинених Держав Америки національний прибуток досягнув велетенської суми — 400.000.000.000 долярів. Встановлено цю суму на підставі попередньої оцінки, зробленої комерційно-економічним бюром при департаменті торгівлі і вона на 10 процентів вища від рекордового прибутку в сумі 366 більйонів, що був у 1957 році. Збільшився національний прибуток в усіх ділянках господарства ЗДА, зокрема в більших галузях індустрії, за винятком тільки сільського господарства, де прибуток був нижчий, як у попередніх роках, передусім з огляду на зменшення цін сільсько - господарських продуктів. Підвищення прибутку добилися не тільки підприємці, але теж і робітництво, заробітні платні якого збільшилися в 1959 році до суми 20 більйонів долярів. Найбільше зростання національного прибутку було в перших місяцях 1959 року і тоді ж загальна сума цього прибутку перевищила $400.000.000.000. Потім, уже в літніх місяцях ця сума зменшилася з огляду на страйк у сталеварній індустрії на яких 6 більйонів долярів. Особисті прибутки затруднених збільшилися в 1959 році на яких 6 процентів. Зиски підприємців у першій половині 1959 року досягли суми яких 50 більйонів долярів загальної річної суми, але в дальших місяцях зменшилися видатно і впали до суми 46 більйонів долярів. Все ж таки, у порівнянні з 1958 роком, в якому зиски підприємців досягли дуже низького стану, 1959 рік виявив деяку поправу ситуації в цій ділянці. Загальна сума зисків за дев'ять перших місяців 1959 року ще перед відтягненням податків, виносила 47.-500.000.000 долярів, враховуючи до цього придбаний індустрійний інвентар. Чисті зиски підприємств після відтягнення податків винесли в 1959 році приблизно суму 25 більйонів долярів.

Демократичні претенденти на кандидантів гостро атакують Ніксона

Вашингтон. — На демократичному прийнятті в столиці до 2.500 осіб промовляли майже всі претенденти на кандидатів на Президента, які вістря своїх промов звернули проти єдиного республіканського кандидата віце - президента Ричарда М. Ніксона. Це прийняття в готелі Шератон мало на цілі зібрати гроші на партійний фонд, бо вступ виносив $100 від особи. Сенатор Джан Ф. Кеннеді з Массачусетс заперечував твердження республіканців, що під час їхнього урядування панує в країні і в світі „мир і добробут". Він сказав: „Не втішаємось періодом миру, тільки періодом стагнації і відступу, бо Америка стоїть на другому місці щодо керованих ракет, змагань за космічні простори, є другою в ділянці шкільництва, і якщо не будемо швидко і успішно діяти, то станемо на другому місці в продукції і в промисловій могутності". Сенатор Гюберт Гомфрі з Міннесоти твердив, що Ніксон є відповідальний за всі неуспіхи республіканського уряду, що „нічого не робить". Ніксон мусить відповісти за зменшення американської могутности і за пониження нашого престижу за кордонами країни, і за „стагнацію нашої національної моральности і характеру, яка сталася під час останніх 7-ох років," — казав сен. Гомфрі. Міссурський сенатор Стюарт Саймінгтон твердив, що віцепрезидента Ричарда М. Ніксона треба оцінювати на основі того, як він голосував в Конгресі. Як конгресмен, а пізніше як сенатор Ніксон був проти збільшення пенсій соціяльного забезпечення, проти збільшення мінімальної заробітньої платні, сільської електріфікації, „справедливих" цін на фармерські продукти і голосував проти фондів на реґуляцію рік і контролю повені. Сенатор Линдон В. Джансон із Тексасу казав, що резиґнація губернатора Нелсона А. Рокефеллера з претендента на кандидата на Президента, — це „політична контроля народин," якою то практикою „демократи не послуговуються". Сен. Джансон казав, що демократи мали чисельні перемоги під час недавніх виборів, і що повна надія, що вони матимуть повну перемогу в 1960 році. Хто має почуття відповідальности, казав він, той „не чекає 8 місяців на замирення в сталевій промисловості, 80 місяців на збалянсування федерального бюджету, або 80 років на ухвалення закону про охорону громадянських прав." Крім того промовляли ще інші можливі кандидати на Президента губернатори з Ню Джерзі Роберт Б. Майнер, з Каліфорнії — Едмунд Дж. Бравн і Дж. Меннен Вільямс із Мишиґен.

Американський корабель здобув новий рекорд — занурившися 37,800 стіп

Вашингтон. — Корабель американської фльоти „Тріесте", який служив до „вимірування моря", 23 січня здобув новий рекорд, занурившися до дна найглибшого місця в океані, до глибини 37,800 стіп (коло 7 миль). Цим цей корабель побив свій власний рекорд із 7-го січня ц. р., коли йому вдалося було зануритися до глибини 24,000 стіп. Для порівнання треба згадати, що найвища гора на землі Еверест в Гімалаях становить 29,028 стіп. На кораблі „Тріесте" був ляйтенант фльоти Дон Волш із Сан Дієґо, Каліфорнія і швайцарець Жан Піккард, батько якого Августин проєктував і збудував був цей корабель. Це занурування відбулося 250 миль на південний захід від Ґуями. На глибині 7.15 милі корабель мусів витримати тиснення 16.883 фунтів на квадратовий цаль.

В АМЕРИЦІ

● **Уряд публічного здоров'я,** стверджує, що недуга, подібна до азійської інфлюенци, вже поширилася в 14-ох стейтах, принимаючи декуди вигляд пошести. Уряд здоров'я передбачає, що ця недуга ще більше пошириться в найближчому часі, і остерігає населення, щоб без потреби не йшло в ті місця, де є багато людей, щоб за порадою лікарів щепилося, щоб клалося до ліжка після занедужання і кликало лікаря. Признаки недуги: гарячка, біль горла і голови. Недуга триває три до п'ятьох днів. Число смертних випадків від інфлюенци і запалення збільшується в останніх днях. Недуга найбільше поширюється в школах, кінах, підземках, автобусах і фабриках.

● **У Брукліні, Н. Й.,** виявили газолінову аферу, яка річно коштувала власників домів коло 15 мільйонів долярів. Два міські надінспектори, які знали про той обман із газоліною, вже зрезиґнували зі своїх становищ. Вони „заробили" на цім бизнесі по 19,250 долярів річно. *Обман* відбувався тим способом, що шофер „помпував" кількадесять ґальонів повітря замість оливи до огрівання домів, і зараховував за повітря по стільки, по скільки і за оливу.

КОНГРЕС ЗДА ВШАНУВАВ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ МОЛИТВАМИ ТА ЗАВВАГАМИ ЧИСЛЕННИХ КОНҐРЕСМЕНІВ І СЕНАТОРІВ. УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛЬНІ ПРАПОРИ НА КАПІТОЛЯХ І РАТУШАХ БАГАТЬОХ СТЕЙТІВ І МІСТ

Вашингтон. — Сесія обидвох палат Конґресу З'єдинених Держав Америки, Палати Репрезентантів і Сенату, минулої середи, 21-го січня, та в четвер 22-го січня, в 42-гі роковини проголошення державної незалежности Української Народної Республіки та в 41-ші роковини проголошення об'єднання всіх українських земель в одній Українській Державі, стояла у великій мірі під знаком цих роковин. Сесію Сенату 21-го січня започатковано, як уже інформовано, молитвою за український нарід, проведеною всч. о. Омеляном Мициком, членом Консисторії Української Православної Церкви в ЗДА. Негайно після того зголосились до слова та виголосили відповідні завваги на тему української державної незалежности, боротьбу українського народу за ту незалежність та значення тієї боротьби для змагань усього волелюбного людства сенатори Джевітс, Лавші і Ґрушка. Чергового дня, 22-го січня, подібні завваги висловили і їх записано в Конґресовому Протоколі (Congressional Record) сенатори: Буш, Гомфрі, МекНамара, Проксмаєр і Вільямс. Сесію Палати Репрезентантів 21-го січня започатковано також молитвою за український нарід і його волю, проведеною всч. о. Степаном Хрептою, ректором колеґії св. Василія в Стемфорді. Опісля 39 конґресменів виголошували свої завваги і промови на тему української державної незалежности перед 42 роками та невпинної боротьби за її привернення. Поодинокі конґресмени також пропонували, щоби день 22-го січня проголошувати Днем Української Незалежности в цілій Америці. Всі завваги законодавців на цю тему будуть передруковані з Конґресового Протоколу в англійському оригіналі в чергових числах англомовного тижневика „Свободи", "Ukrainian Weekly."

Рівночасно з багатьох столиць стейтів та міст інформують, що на стейтових капітолях і на міських ратушах в дні 22-го січня, а в деяких випадках також в неділю, 24-го січня, повівали синьо-жовті українські прапори, побіч зоряних американських. В Елизабет в Ню Джерзі 22-го січня виставлено на машті біля міського ратуша тільки український прапор і з цього приводу був протест збоку Ветеранів Закордонних Воєн, які вважали, що жаден чужий прапор не сміє бути виставлений без рівночасного виставлення американського прапору.

Українські громади відзначають роковини 22-го Січня

Минулої неділі, 24-го січня, в цілому ряді українських громад відбулись відповідні імпрези для відзначення роковин проголошення української державної незалежности і соборности.

СВЯТКУВАННЯ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій міста Ню Йорку, Відділ Українського Конґресового Комітету Америки, в неділю 24-го січня в залі Вашинґтон Ірвінґ Гай Скул влаштував свято для відзначення 42-их роковин проголошення державної самостійности Української Народної Республіки. Свято започатковано співом американського гимну солісткою Ню Йорк Сіті опери п. Марісю Лисоґір, яка при акомпаніяменті п. Олі Дмитрів, виконала опісля ще ряд пісень. Голова Об'єднаного Комітету інж. І. Винник говорив про значення 22-го січня 1918 і 1919 років для української історії, п. Дорожинський відчитав IV Універсал, адв. М. Пізнак відчитав Проклямацію губернатора стейту Ню Йорк Нелсона А. Рокефеллера про Проголошення Українського Дня, адв. В. Стек прочитав подібну Проклямацію посадника Ню Йорку Роберта Ф. Ваґнера, а адв. Волинець привіт Українському Конґресовому Комітетові Америки від сен. Джекоба К. Джевітса та конґресмена Герберта Зеленка. Промову українською мовою виголосив д-р М. Прокоп, а промову англійською мовою виголосив стейтовий сенатор Я. Р. Марро. Піяністка Калина Чічка-Андрієнко виконала ряд композицій на фортепіяні, а оперовий співак-баритон Лев Рейнарович відспівав, при акомпаніяменті п. Чічки-Андрієнко, кілька пісень. Ярослав Пінот-Рудакевич виголосив декламацію. Співом українського гимну закінчено це Свято, на якому, як на Ню Йорк, було таки замало публіки.

Попереднього дня, в суботу 23-го січня, Демократичний Український Центр Америки відзначив роковини 22-го Січня святом з відповідною програмою в приміщенні Українського Інституту Америки. Свято започатковано співом американського національного гипму та відчитанням універсалів з 1918-го і 1919-го років, після чого відспівано український національний гимн. Святочну промову виголосив д-р М. Галій. На мистецьку частину програми склались скрипкове сольо Є. Маличівської при акомпаніяменті М. Цісика, та сольоспів Ганни Шерей при акомпаніяменті Калини Чічки-Андрієнко, і фортепіянове сольо Н. Зеленської.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Академію в роковини проголошення української державної незалежности і соборности влаштував в Джерзі Ситі місцевий Відділ УККА в неділю, 24-го січня, у великій залі нового Народного Дому. Започатковано свято співом американського національного гимну, а всч. о. Антін Борса, місцевий український католицький парох, провів відповідну молитву. Відкрив академію голова Відділу УККА А. Шаран а святочну промову виголосив генерал Павло Шандрук з Трентону. Промову англійською мовою виголосив конґресмен Корнеліюс Ґаллаґер, що є членом військової конґресової комісії та який з іншими членами тієї комісії відбув минулого року поїздку по Европі та побував в Москві і Києві. Конґресмен, що є ірляндського роду, знаменито зорієнтований в історії і теперішній стадії українських визвольних змагань, а на підставі своєї поінформованости ствердив, що український підпільно-повстанський рух під Совєтами і сьогодні не є леґендою, але дійсністю. Атракцією мистецької програми був виступ солістки Ізабелі Орловської-Фоменко, що при фортепіяновому акомпаніяменті піяніста-композитора Миколи Фоменка виконала ряд пісень. Виступи хору „Гомін" з Байону під дириґентурою М. Кормелюка, декламації Алли Сакало і Марії Гаврилюк, народні танки у виконанні юних сумівців та заключне слово податкового комішенера адв. Марсела Ваґнера виповнили дальшу програму академії, яка відбулася в побереги заповненій публікою залі та яку закінчено відспіванням українського гимну.

КРИВАВІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В АЛЬЖИРІ

Французькі студенти демонструють перед університетом в Альжирі. Від цієї демонстрації розпочались криваві заворушення, в яких вперше в історії Альжиру військо і поліція стріляли до білих поселенців.

Аденауер, прийнятий Папою, говорив про німецьке заборолo проти небезпеки від Сходу

Рим. — Західньо-німецький канцлер Конрад Аденауер, приїхавши на дводенні відвідини до італійського уряду, відвідав також Папу Івана XXIII, в якого був на 40-хвилинній приватній авдієнції. Після того Папі представлено членів почоту 84-літнього канцлера, в якому був також його син Павло, католицький духовник. Папа уділив благословенства „шляхетному німецькому народові", а канцлер Аденауер у короткій подяці вказав на важку місію, яку має нині німецький нарід, що став заборолом Заходу проти натискаючої небезпеки від Сходу. Аденауер перебув в минулу суботу і неділю довгі наради з італійським президентом Джованні Ґронкі, який в першому тижні лютого їде з офіційними відвідинами до Москви, та з італійським прем'єром Сені і міністром закордонних справ Пеллою. За коментарями західньої преси, Аденауер старається тепер переконати різні членські держави Атлантійського пакту (НАТО), щоб Захід не пішов Хрущову на ніякі поступки в справі західнього Берліну на найближчій конференції на вершинах у травні ц. р. у Парижі. В цій справі Аденауер конферуватиме з Айзенгавером і державним секретарем Гертером під час своїх відвідин у Вашинґтоні в березні ц. р.

Амбасадор Ф. В. Бонсал конферував із Гертером в справі Куби

Вашинґтон. — Американський амбасадор до Куби Філіп В. Бонсал, 23-го січня прибув із Гавани до Вашинґтону, і вже в неділю 24-го січня впродовж 90 мінут конферував із державним секретарем Крістіяном А. Гертером про справу ворожого відношення уряду прем'єра Фіделя Кастра до уряду ЗДА. При цій розмові присутній був і асистент державного секретаря для південно-американських справ Рой Р. Рюботтом. В цій справі Гертер конферував 23-го січня з президентом Айзенгавером, і мають відбутися ще дальші розмови з представниками *торгівлі*. — *Одночасно* з Гавани повідомляють, що там Конференція Кубинських Робітників „вичистила" зі своїх рядів тих провідних робітників, які були відомі зі своєї гостро протикомуністичної ідеології. Їх викинено як прихильників колишнього диктатора Батісти, хоч вони були вибрані до управи способом „демократичних виборів", з яких насміхаються теперішні кубинські революціонери.

МИРОН КУРОПАСЬ ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ МУН

Ню Йорк. — Мирон Куропась, син відомого діяча інж. Степана Куропася, довголітнього головного контролера УНСоюзу з Шикаґо, був обраний на голову Молодих Українських Націоналістів (МУН) в результаті 18-го з черги з'їзду тієї організації, що відбувся тут в залі Літературно - Мистецького Клюбу мин. суботи і неділі, 23 і 24 січня. Мирон Куропась є також віце - президентом Ліґи Української Молоді Північної Америки, головою складеної з представників усіх молодіжних організацій Ради Молоді в Шикаґо та редактором видаваного тією організацією журналу "Scope." З'їзд відкрив від Головної Управи ОДВУ і МУН проф. О. Грановський, виголосивши привітальне слово про завдання молоді і цього З'їзду. Отець Й. Кузьмяк прочитав молитву на відкриття з'їзду, яким дальше проводила Президія в складі: П. Дорожинський — предсідник; М. Куропась — заступник; Наталка Різник, Адріян Стецик і Л. Кулинич — секретарі. Після вибору різних намічених Комісій приступлено до привітів: Від Організації Українських Націоналістів зложив привіт інж. О. Бойдуник, від Українського Народного Союзу та Пласту д-р Я. Падох, від ЦУ ОДВУ зложив привіт проф. О. Грановський, від Зарева — В. Бакум, від СВУ — ред. І. Підкова. Наспіли також ряд письмових привітань і привітальних телеграм від зако-

(Закінчення на стор 4-ій)

Помер Микола Угрин-Безгрішний

Новий Ульм (Німеччина). — На сам Йордан, у вівторок дня 19-го січня ц. р. помер тут відомий український педагог, журналіст і письменник Микола Угрин - Безгрішний. Народжений 19-го грудня 1883 року у Перемишлі і закінчивши студії, Микола Угрин-Безгрішний присвятився, крім вчителювання, теж і видавничій справі, видаючи часописи „Бджола" і „Будучність". Під час першої світової війни був керівником Пресової Кватири Українських Січових Стрільців і видавав та редаґував журнал „Червона Калина" і гумористичний часопис „Самопал". Після закінчення війни аж до 1939 р. вчителював у Рогатинській гімназії „Рідної Школи", видаючи водночас часописи „Рогатинець" й „Око". Був автором низки п'єс, м. ін. драми „Софія Галечко" і ряду спогадів з часу війни. Після другої світової війни, опинившися на еміґрації в Німеччині, вчителював в українській гімназії в Байройті та в інших українських таборах. Залишив дружину Павлину з Єднаких і дочку Лесю. Син Ярослав загинув під час другої світової війни. До останнього часу перебував Микола Угрин-Безгрішний як залишенець в Новому Ульмі.

ФРАНЦУЗЬКІ ЕКСТРЕМІСТИ В АЛЬЖИРІ ПОВЕЛИ БУНТ ПРОТИ ПАРИЖУ

Париж. — Напружена ситуація, яка настала була в минулому тижні між режимом президента де Ґоля та французькими екстремістичними колоністами в Альжирі, довела до вибуху в минулу неділю вечером східньо-американського, чи пак в понеділок 25 січня північно-африканського часу. Юрба коло 5,000 французів в Альжирі, здебільша студентів та членів уніформованої так зв. Крайової Ґвардії, сформованої з націоналістичних елементів французьких колоністів в Альжирі, демонструвала перед будинком державної адміністрації. Військо і поліція спокійно приглядались демонстрації впродовж кількох годин. Коло 6-ої год. по пол., коли на великій площі було ще яких 2,500 осіб, відділ поліції почав очищувати площу. Тоді з юрби почали падати в сторону поліції стріли, яка відповіла стрілами. Згинуло 19 демонстрантів, а коло півтори сотні було ранених. З-посеред поліції і війська згинуло, здається, шість осіб. У Парижі не було в тому часі ані президента де Ґоля, який переводив кінець тижня у своїй підміській посілості, ані прем'єра Дебре який виїхав був до Бретонії. Але перед своїм виїздом із столиці прем'єр конферував ще з П'єром Шатене, міністром внутрішніх справ, та міністром військових справ П'єром Ґійома, над напруженою ситуацією в Альжирі. На першу звістку про стрілянину на вулицях Альжиру, вернулися до столиці де Ґоль і прем'єр Дебре. Президент де Ґоль виголосив через радіо коротку промову, в якій назвав вибух збройного бунту проти леґнильної влади „ударом для Франції та ударом для Альжиру". Він закликав бунтівників повинуватись владі та припинити бешкети. Водночас заявив, що „виконаю свій обов'язок". Над ситуацією в Альжирі панує уряд, до якого льояльні є генеральний делеґат Поль Делюврі́є і головний командант французької армії в Альжирі ген. Моріс Шаль. Цей останній негайно приказав пересунення додаткових військ до столиці Альжиру, міста Альжиру. Проголошено виїмятковий стан в цілому Альжирі та поліційну годину в місті Альжирі. Націоналістичні демонстранти на швидку руку почали здвигати барикади в Альжирі, але не відомо, чи сутички між демонстрантами і поліцією та військом продовжуються. За коментарями преси, теперішній бунт екстремістів в Альжирі проти державної влади в Парижі, який наслідує подібний бунт з 18 травня 1958 року, внаслідок якого прийшов був до влади генерал де Ґоль, не має шансів успіху, бо армія не прилучилась до нього і залишається льояльна до де Ґоля. Гострий конфлікт вибух в минулому тижні внаслідок проголошення західньо - німецьким щоденником „Зіддойтше Цайтунґ" розмови з командантом альжирської військової округи, найпопулярнішим серед колоністів в Альжирі генералом парашутистів Жаком Массі, який різко критикував політику президента де Ґоля. Обурений де Ґоль викликав генерала Массі до Парижу і скинув його з його командного становища. У тому самому дні, в четвер минулого тижня, де Ґоль відбув нараду з 23-ма високими військовими й цивільними урядовцями, що їх викликано до Парижу. Водночас заборонено кол. прем'єрові Жоржові Бідо, який перейняв політичний провід над опозицією проти де Ґоля, поїхати до Альжиру з циклем промов. Альжирські екстремісти проголосили в Альжирі генеральний страйк, який проте покищо не вдався. Це вперше в історії Франції, що французьке військо й поліція та французькі колоністи в Альжирі опинились по двох сторонах барикади.

Конференція наддунайських держав виказує зменшення напруження

Будапешт. — У столиці комуністичної Мадярщини відбувається від кінця минулого тижня конференція наддунайських держав, яка ніби — за твердженням західних кореспондентів — виявляє зменшення східньозахідного напруження в тому обширі. Воно давало себе дуже відчувати в 1948 році на подібній конференції в Београді, де — під керівництвом Вишинського — сателітні наддунайські країни фактично встановили диктат Совєтів в усіх справах, що стосуються Дунаю. Тому західні держави, які тоді брали участь в тій конференції з титулу своїх окупаційних прав в Австрії і Західній Німеччині, бойкотували працю вибраної на тій конференції комісії. Опісля праця тієї комісії була фактично спаралізована внаслідок гострого совєтсько - югославського конфлікту. Тепер повноправним членом конференції стала вже Австрія, а Югославія має будім-то дістати керівне становище при найближчих перевиборах наддунайської комісії, що реґулює рух по Дунаї, митні оплати, публічні роботи на Дунаю і т. п. На згаданій конференції в 1948 р. скасовано постанови наддунайської конвенції з 1921 року і встановлено нові, продиктовані фактично Москвою.

У СВІТІ

● **Прем'єр Японії Нобосуке Кіші** відбув під час своїх 24 годинних відвідин у столиці Канади, Оттаві розмови з канадійським прем'єром Джаном Діфенбейкером та іншими членами канадійського уряду. В розмовах ствержено однозгідність у поглядах щодо різних політичних і торговельних проблем у взаєминах між обидвома країнами.

● **Японський престолонаслідник Акіґіто** прийме запрошення през. Айзенгавера і відвідає ще в цьому році З'єдинені Держави Америки. Речинець цих відвідин ще не встановлений, як не вирішена теж справа участи в поїздці до ЗДА дружини престолонаслідника, яка очікує в найближчому часі дитини.

● **Провід польської комуністичної партії** запросив до участи у сьомому пленумі центрального комітету цієї партії, що її офіційна назва звучить Польська Об'єднана Робітнича Партія (ПОРП), економістів і спеціялістів в різних ділянках наукового життя, навіть і не-комуністів. Згаданий пленум має зайнятися передусім розглядом справ, зв'язаних з продуктивністю країни і піднесенням життєвого стандарту населення.

● **Згідно з повідомленням совєтського міністерства торгівлі,** совєтський експорт до не-комуністичних країн збільшився з 635,606,000 дол. в 1955 р. до 973,929,000 в 1958 році й імпорт збільшився в тому ж часі з 605,648,000 до 986,551,000 дол.

● **Західньо - німецький амбасадор у Москві** д-р Ганс Кроль зголосився на довшу авдієнцію до Хрущова. Гадають, що він говорив з Хрущовим на тему значно погіршених відносин між Західньою Німеччиною і Совєтами та можливостей направити їх.

● **Міністерство праці в Японії** виступило з закликом до хлібодавців, що затруднюють домашню прислугу, щоб вони самі поліпшили умови праці й винагороди. Понад 300.000 молодих японок, які працюють як куховарки чи служниці, дістають $10 місячної платні і харч при 15-годинному дні праці та тільки двох днях у місяць вільних від праці. Міністер грозить зголошенням відповідного закону, якщо самі хлібодавці не поступляться.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St. Jersey City. N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіти і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65c.

Дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Справа Митрополита Йосифа Сліпого

Численними і великими трагедіями сповнена вся історія українського народу, а до найбільших з тих трагедій треба зарахувати справу найвищого зверхника Української Католицької Церкви, митрополита Йосифа Сліпого. Христова Церква знає багато мучеників, в календарях кожного дня в році записані імена святих, що їх розпинали на хрестах, шматували дикі звірі, каменували і мучили та палили живцем на кострах, але тільки знавці історії Церкви могли б назвати імена таких, що їхні муки тривали довгими роками, як тривають у випадку митрополита Йосифа Сліпого, одинокого із сімох владик знищеної безбожною червоною Москвою Української Католицької Церкви в Україні, що ще залишилися при житті. На цьому місці хочемо звернути окрему увагу на один тільки аспект тих мук, який відноситься до нас, української спільноти у вільному світі, а саме: нашу, легко кажучи, байдужність, нашу інерцію до тих мук і до Владики-Мученика в особі і доля якого сьогодні закумульована вся безмірна трагедія обидвох українських Церков, раніше Української Автокефальної Православної Церкви з її Верховним Пастирем, подібним Владикою-Мучеником Митрополитом Василем Липківським, а тепер від 15-ти років, Української Католицької Церкви, як і всього українського народу.

Коротко для пригадки долі Йосифа Сліпого. На престіл Галицької Метрополії він вступив з днем 1-го листопада 1944-року, після смерти свого великого попередника, Слуги Божого Андрея Шептицького. Вночі на 11-го квітня 1945-го року, отже ще перед „синодом нечестивих", що відбувся у Львові 8-го березня 1946-го року та на якому зліквідовано Українську Католицьку Церкву в Україні, митрополит Йосиф Сліпий, разом з єпископами Гр. Хомишином, Н. Будкою, Н. Чарнецьким та Ів. Лятишевським, був заарештований большевицькою владою, а в березні 1946-го року проголошено, що в Києві відбувся над ним військовий суд і його засуджено за „державну зраду", „співпрацю з німцями" і подібні большевицькі видумки на 8 років каторги, яку Митрополит відбув у таборах на Сибірі. В 1953-му році, коли ця кара мала закінчитись, Митрополита засуджено на додаткових 7 років каторги, а минулого року прийшли вістки, що до цього додано ще нових 7 років, отже разом 22 роки каторги!

Мученицький шлях митрополита Йосифа Сліпого відомий з повідомлень в пресі, зі споминів його співв'язнів, також чужинців, як із листів, що продістаються на захід. І перед нашими очима стоїть не тільки образ справжнього великомученика Йосифа Сліпого, але й трагічний запит: що ми, українці у вільному світі, зробили, на яку акцію ми спромоглись, щоб ці муки припинити, поменшити, або бодай злагіднити доказами, що вони не є даремні?!

Пригадується арешт і засуд кардиналів Степінаца в Югославії і Міндсенті в Мадярщині. Весь вільний світ, без різниці віровизнань і національної приналежности, був не тільки про їх долю поінформований, але й нею активно інтересувався, нею хвилювався, ставив її як міжнародну проблему першої ваги. Сьогодні в архівах є гори документів, що про них подбали в головній мірі земляки тих мучеників. Як же сильно обтяжена наша українська совість, як дивитись на справу митрополита Йосифа Сліпого крізь призму тих прикладів та на наше відношення до неї.

Проте, для доброго діла ніколи не є пізно або щонайменше ліпше пізно, як ніколи. Тому вважаємо, що бодай тепер, в додатку користаючи з таких нагод, як недалека зустріч „на вершинах" в Парижі, поїздка Айзенгавера до Москви, відвідини московських „республіканських" прем'єрів, в тому і з України, в Америці і подібне, нам треба негайно повести найбільш інтенсивну і найбільш рішучу акцію в справі митрополита Йосифа Сліпого, що є радше справою нашого сумління, нашої чести і наших обов'язків. Ми впевнені, що така акція матиме справді активну підтримку всього соборного українства у вільному світі та тихе благословення всіх наших братів і сестер в неволі на рідній землі.

Ключ до миру

В ілюстрованому тижневику „Сатардей Івнінг Пост", з 23-го січня ц. р., що в минулому році мав наклад 5,780,560 примірників, надруковано статтю: „Хрущов має ключ до розброєння в Америці", яка виходить з правильного, загально відомого засновку, що, по-перше, у нинішньому стані перегонів у зброєнні світові грозить смертельна небезпека знищення, і, по-друге, що пред'явлений Хрущовим проєкт на загальне і тотальне міжнародне розброєння є грушкою на вербі, якої ніхто не бере серйозно. Ото ж автор, колишній морський капітан В. Д. Пулстон, дає іншу рецепту на розв'язання нинішньої міжнародної проблеми війни - миру: „Совєти можуть мати один певний і простий спосіб, як спричинити бодай частинне роззброєння З'єдинених Держав. Якщо Кремль зважився б на розв'язання пут, наложених на поярмлені народи, почавши від Мадярщини і Польщі, то відразу зменшилося б напруження між комуністичною імперією та вільним світом — пише він і — переконує Москву, що чей же вона могла б без шкоди для своїх стратегічних інтересів „вийти" передусім із Балкану. Далі, що вона могла б „чесно" переконати комуністичний Китай, щоб той припинив раз назавжди свої агресивні дії на Далекому Сході і перестав лякати ними Японію. Москва могла б також переконати Мао Тсе-тунга, щоб той звільнив кількасот американців, які караються в комуністичному Китаї. „Якщо Хрущов виконав би тільки дещо з обіцянок, що їх зробив сам і зробили його попередники ,то негайно зменшилося б світове напруження. І коли б це сталося, то наш Конгрес був би перший, який зменшив би всі бюджетові позиції, роблені під кутом війни..."

Знаменита порада! І вона не дуже то й нова. Бо скільки разів ми чули, що треба „тільки" того, щоб большевики вирeклися тих цілей, що їх собі поставили і бодай частини тих здобутків, що їх, в змаганні до своєї цілі, підступом і зброєю осягнули. В. Д. Пустон правильно пригадує обіцянки і зобов'язання, зроблені й прийняті попередниками Хрущова та ним самим. Наприклад, зобов'язання Сталіна з Ялтинської конференції, що в усіх країнах, звільнених від німецької воєнної окупації, будуть встановлені режими за свобідною волею їх мешканців. Адже Черчил виправдувався згодом перед поляками, що зайво було настоювати в Ялті на допущення туди польських репрезентантів ,бо всеодно Сталін обіцяв, що в Польщі прийде уряд на підставі вільних виборів. А тому, що того вони вони ніколи не зроблять, треба їх до того змусити всіми можливими засобами „аж до межі війни" — як це рекомендував покійний державний секретар Дж. Ф. Доллес.

Правдою є, що в руках Москви та її олігархічної кліки лежить ключ до всього замирення світу. Але, щоб цей ключ відкрив дійсний мир, опертий — за американською формулкою — „на справедливості для всіх народів", — треба, щоби большевики добровільно перестали бути большевиками, щоб вони добровільно зреклись своїх цілей!

Любомир О. Ортинський

ОФІЦІЙНА ПОЛЬСЬКА ДОКУМЕНТАЦІЯ ПРО НИЩЕННЯ УКРАЇНЦІВ

У видавництві варшавського „Міністерства оборони народовей" вийшла в 1959 р. книга спогадів командира Куніцького - Мухи, — „Володийовського в виданню людовем", як його називає впорядниця книжки В. Жулкевська. Крім підредагованого на щоденник нарративного матеріялу про діяльність командуваного автором військового відділу, є ще в книжці, що нараділу, є е в книжці, що обіймає 4538 сторін 3 бойові шкіци, документарна частина, в якій знаходимо оперативні накази відділу і деякі статистичні дані про операції партизан проти українського населення й Української Повстанчої Армії (УПА) в околицях Волині, Холмщини, Засяння та передовсім в кол. дрогобицькій області.

Спогади Куніцького — це великий документ про провокації й варварства польського червоного шовініста і його групи, яких вони допускалися над українським населенням й над бійцями УПА, маємо розуміти полоненими чи раненими, бо живих, як побачимо згодом — боятся! А все це на послугах — раз німців ,то знову і, вже сталo — НКВД. Сповнені патологічної ненависти до всього, що українське, спогади написані стилем і мовою капралябатяра, що їх годі навіть якоюсь мірою прирівнювати до Сєнкевича, як це згадана впорядниця зробила. Але не наше діло займатися літературною вартістю цієї книги. Для нас вона цікава, як офіційний матеріял про ментальність і злочинні спроможності польського шумовиння і як доказовий матеріял, до того ще офіційний, про ролю деяких польських елементів у винищуванні українців німецьким і совєтським окупантами. З того погляду цей матеріял дуже інтересний і з ним варто українському читачеві запізнатись.

Син польського залізничника з Західньої Білорусі, яка до 1939 р. входила в склад поверсайської Польщі, Куніцький, був активним „плютоновим" польської армії, а виступивши з армії, промишляв малим торгівцем. Після окупації Польщі німцями, автор зголосився в 1942 р. до зорганізованого німцями в Кобрині батальйону ч. 104, в якому, за його заподаннями, була більшість поляків, що під німецьким командуванням підготовлялись до пацифікації населення Волині. Куніцький скінчив якусь німецьку військову школу, чи радше перешкілля, і в ранзі „фельдвебля", тобто десятника, почав відзначуватись в акціях проти „банд УПА" (стор. 17). Одного дня польська більшість частини вирізала німецький персонал, а в тому і двох українців, і усамостійнилась, але не надовго. Покинувши німецьких хазяїв, Куніцький скоро перейшов до большевиків під опіку совєтських партизанів і попав під командування совєтського генерала Строкача. В половині 1943 року Куніцький побував в Москві, і повернувшись, повів свою групу, згідно з наказами хлібодавців, на кищення українців. Головним чином він був ужитий для „ліквідації УПА" в дрогобицькій області.

Провокація і варварські тортури, палення живцем людей і нищення цілих сіл, лапанки і конвоювання арештованих до збірних пунктів в Сколім чи в Дрогобичі — це „вичини" Куніцького і його відділу, дії, що коштували українцям тисячі жертв і руїну кількох районів. Але даймо голос документарній частині книжки: „Наказ. Дрогобич. 29. 9. 1944 р. Після приходу відділу до Дрогобича одержано доручення від майора Сабурова, війська НКВ-Д. Місце розташування відділу село Грушів. У зв'язку з нападом банди націоналістів на район Комарно, відділ отримав наказ знищити націоналістів в силі 800 людей. Націоналістів відкинуто. Згодом прийшов наказ очистити села і ліси... 6. 10. 1944 р. затримано в селі Татари 116 а в селі Підзвіринці 75 осіб і відставлено їх до Комарна 10. 10. 1944 в селі Колодруби і Поверхів затримано 53 особи, в селі Мости затримано 7 націоналістів і знищено 18 господарств... в селах Монастирець і Горшана забито 15 націоналістів — обидва села спалено... 15. 10. 1944 в селах Горшана і Вашка затримано 140 осіб і відставлено до району Комарно...

В „наказі" виданому в с. Волчата 9. 11. 1944 р. читаємо: „Відділ оперував в повіті Ходорів, село Черемхів. Мої партизани схопили в схованках 27 бандитів (тобто українців), яких спрямовано до Ходорова... Дня 16. 11. 1944 р. відділ прикидаючись частиною УПА, затримався в селі Тинява, Болехівського району. Прикидаючись далі за бандитів УПА відділ прибув до села Стинява Вижня. Тут усталено ряд членів ОУН і УПА яких арештовано... В селі Стинява Вижня задержано 53 особи і відставлено до РО НКВД в Сколім... Відходячи зі Стиняви Вижньої, відділ зорганізував „бандитську групу" — (тобто прикидаючись за вояків УПА, — Л. О.) — в складі 16 людей... В селі Орів задержано 113 людей — 7 відставлено до РО НКВД в Сколім. На проханя дрогобицького Райвиконкому відділ взяв участь в конфіскаті збіжжя на державні доставки. На проханя НКВД відділ зробив облаву в селі Орів, в результаті якої затримано 27 осіб й арештовано 7 членів УПА .. 29. 11. 1944 р. відділ взяв участь у виселенні населення дрогобицького району і в тій цілі зорганізував 4 групи. На станцію в Дублянах вивезено 38 родин, які передана до НКВД.

Під вище цитованими звітами і наказами є підпис Куніцького і його „шефа штабу" Шубіча. За браком місця мусимо обмежитися тільки до наведених цитатів з документації протиукраїнських злочинів. А втім їх вистачає, щоб уявити большевицькі методи в нищенні українського населення й УПА і ролю поляків в цій акції. Ще хиба віднотуємо нарікання Куніцького: „Як би не прокляті українські націоналістичні банди УПА, які нападають на нас в день і вночі, то ще можна б витримати, бо боротьба з німцями, хоч вони краще узброєні і ліпше вишколені, не була трудна. Кожний з нас знав, що німці можуть атакувати нас тільки в день, натомість банди УПА треба сподіватись в кожній порі дня і ночі".

(Закінчення на стор. 3-ій)

НА ТЕМИ ДНЯ

ОБУРЕННЯ РУСИФІКАТОРІВ

Надрукований ще в 1958 році вірш молодого підсовєтського західньоукраїнського поета Дмитра Павличка в обороні української мови, викликав на протязі останніх років гостру реакцію збоку совєтських комісарів в Україні.

З найновішою атакою проти Павличка виступив один із підсовєтських комісарів від літератури М. Шамота в самому „найвищому" партійному органі „Комуніст України" у статті під наголовком „За національну специфіку мистецтва і почуття сучасности", надрукованій в 12-му — грудневому — числі цього журналу за 1959 рік. Одинокий між дотеперішніми критиками Павличка Шамота відважився зацитувати частину інкримінованого вірша, чим допоміг і совєтським і закордонним читачам встановити, про який саме вірш Павличка іде і чим тяжко „провинився" Павличко проти партійної лінії у справах української мови. Починається цей вірш, надрукований на 68-ій сторінці збірника „День Поезії", виданого в Києві 1958 року, досить сприйнятливим для совєтчиків ствердженням:

„Я знаю, знаю, що не мови
Людей на світі поділили
На злих і добрих" —

але ж кінчається досить патріотичними строфами такого змісту:

„. . . Та не буде
Чужу земличку засівати
Пшеницею негідник-ледар,
Що рідне поле напропаще
В будяччю кинув. Ні, не буде
Душі людської зігрівати
Дзвінкою мовою чужою
Перевертень, що рідне слово
В собі згасив, неначе ватру,
Що у душі палахкотіла
Із днів дитинства. Ні, не буде
Приятелю колиски дарувати,
Хто рідну маму в домовину
Живцем поклав би . . .
А як буде —
В колисці діти вкаліч[а]ть!"

Обурений сміливими висновками молодого поета, М. Шамота повчає його з високої грибуни „Комуніста України", що хоч „почуття любови до рідної мови, тим більше почуття поета благородне і гідне щирої поваги", то все ж таки у Павличковому вірші „воно приглушується і споторюється нічим не виправданою настороженістю і підозрілістю до інших мов". „Ніби затемнення якесь найшло на поета — бідкається Шамота — і він забув про безліч випадків ,коли людина однієї національности потрапляє в інонаціональне середовище, живе в ньому і, звичайно, ніхто не вважає її чужою, „негідником-ледарем" за те, що вона прийшла чуже поле засівати пшеницею. І який же язик повернувся б назвати таких людей „перевертнями", відступниками?.... Недобрі почуття керували поетом в ту хвилину, коли він писав такі рядки".

Картаючи з таким обуренням Павличка і стверджуючи, що „російська мова" повинна бути „другою рідною мовою для широких мас російських народів", Шамота виявляє цим може й несамохіть причину немилости і гніву совєтських цензорів супроти Павличка. Вона в тому, що рядки Павличкового вірша надто виразно стосуються совєтської дійсности й особливо ж тих перевертнів поміж комуністами, що не тільки нехтують українською мовою в урядовому і приватному житті, але ще й раді б рідну матір класти в домовину.

Олег Лисяк

СЛОВО ЧЕСТИ

Дуже багато змінилося у наших модерних часах, коли порівняти їх з давнішими, „передвоєнними". Я не маю на думці факту, що ще наші батьки уважали трамвай за великий винахід, а кулемет, який тоді називався „мітралієзою", уважався останнім словом техніки в ділянці експедіювання людей у другий, кращий світ. Не йде мені, отже, про справи технічні, хоч щоправда, техніка зробила величезні поступи впродовж останніх декад, і від часу, коли француз Блеріо перелетів Канал Ля Манш при допомозі дивного інструменту, зробленого з шнурків, полотна, дикти, гумових коліс і невеличкого мотора, (трохи сильнішого за мотор у нашому „міксері") — також багато змінилося.

Але навіть таких фактів, як сконструювання штучних сателітів землі, міжплянетарні ракети з людською залогою, що вкедовзі мабуть рушать на підбій всесвіту і всі інші технічні винаходи — не можна порівняти із змінами, що поробилися в людській психіці, в людських звичаях і обичаях впродовж минулих кількох десятиріч.

Як багато змінилося в поняттях загалу про етику, мораль, честь, „чисту гру" і тому подібні „залишки архаїчних часів". Візьмім, наприклад, такий вислів як: „Даю слово чести". Цей вислів зникає щораз більше із теперішнього відромантизованого і зматеріялізованого світу.

За студентських часів „передвоєнного" типу, це слово означало остаточне і безумовне запевнення. Що ж могло бути більше від „слова чести"? Хіба „велике слово чести" — але його давалося лише в нижчих клясах гімназії.

В сьогоднішніх часах ,коли почуєте такий вислів як „слово чести", відразу нагадується вам щось із старосвітських розповідей, щось з часів героїв Фенімора Купера, десь здалеку блимає в уяві капелюх з білими перами і блискуча шпанга Сірана де Вержерак чи Д'Артаньяна, і взагалі нагадуються якісь кумедні і непотрібні речі. Попробуйте говорити про ці справи з молодшими людьми. Майже ніхто з них не чув про Сірана де Вержерак, котрийсь знає з кіна про „Трьох Мушкетеріів" і в цьому контексті про Д'Артаньяна. Що цікавіше, молодь не читала також і американських повістей з часів затяжної боротьби за американський континент, авторства Фенімора Купера. За те читали вони „Мерджорі Морнінґстар".

Але, повертаючись до „слова чести", то треба признати, що і між старшими цей вислів вже непопулярний. Як мені пояснили більші за мене реалісти, нема потреби давати тепер слова чести, бо якщо в сьогоднішніх часах двоє людей собі щось обіцяє чи заключує якийсь неформальний договір — то пощо втягати в цю справу честь, коли люди і так знають, що умови напевно дотримають. Хіба, що їм це виплачувалося б, але це зовсім інша справа.

Щоправда, слово чести може бути також „клопітливе. Пригадую одну партію бріджа в славетному міттенвальдському таборі, під час якої я мав щастя бути скромним, конечним „четвертим", між трьома ще цісарсько - королівського видання „радниками", які любили грати новочасного бріджа, замість більш античного преферанса.

Коли один з моїх партнерів (не тямлю вже: „директор" чи „радник") вийшов „зпід короля", — то другого партнера, кажучи по-львівськи „мало шляк не трафив". Він витримав розгру до кінця, як книжка пише, а щойно по закінченні розгри накинувся на свого достойного партнера з гострими викидами, вживаючи традиційно-бріджових висловів як „столова нога", „кіл в галяреті" і тому подібні присмаки. Третій „радник" (чи радше це був „професор") не брав участи в дискусії, і лише посміхався східно, радіючи, що противники сваряться.

Нещасний винуватець боронився як міг, заперечуючи свою вину, і переконуюче твердив, що він взагалі не лише „зпід короля" не виходив, а навіть взагалі того короля в картах не мав! На це, обурений його партнер зміцця зареагував, даючи „слово чести", що перший радник таки вийшов, зпід короля. Справа виглядала остаточно полагоджена, коли перший радник вистрелив: „А я даю офіцерське слово чести, що ні!"

Настала прикра мовчанка, тимбільше, що другий учасник конфлікту був колись лише десятником в УГА, а перший старшиною в австрійській цісарсько - королівській армії. Годі було вирішити що є більше варта: звичайне, чи офіцерське слово чести. Бурхлива нарада тягнулася пізно в ніч, остаточно ми перейшли на покера, а потім, прийшовши за радою третього з „радників" до переконання, що „без горілки не розбереш", десь над раном закінчили „гонорову справу".

Сьогодні, всі три мої тодішні партнери перебувають вже в іншому світі, а їх тлінні останки поховані на цвинтарях Шикаґа, Лос Енджелесу і Джерзі Сіті. Може десь у небесних просторах вони засіли до спільного столика і згадують з поблажливою усмішкою свої заземські спори за „слово чести" і „офіцерське слово чести" та чекають на четвертого...

Американське Лікарське Товариство проти лікарської допомоги старшим особам

Сан Франсіско. — Колишній голова Американського Лікарського Товариства д-р Едвард Л. Борц заявив на зборах цього товариства, що, мовляв, не треба „говорити про більше лікарів, про більше шпиталів і лікарської допомоги" старшим людям, але треба говорити й робити так, щоб „було менше хворих людей. Новообраний голова АЛТ д-р Вінсент Аскі з Лос Анджелес гостро виступив проти законопроєкту конгресмена - демократа Ейла Дж. Форанда з Ровд Айленд, згідно з яким старші віком особи у віці понад 65 років, які дістають пенсії з соціяльного забезпечення, могли безплатно користати з лікарського і шпитального лікування. Він домагався цього на цій основі, що згідно зі ствердженням ради федеральної резерви тільки 26 відсотків осіб у віці понад 65 років не мають гроцей у банку, а решта 74 відсоток мають фондності, які повинні зужити на лікування.

— Сенатор - демократ із Мишиґену Пет МакНамара заявив, що в цьому виборчому році обидві партії до своїх виборчих платформ возьмуть окремий пункт про допомогу старшим людям. На його думку, новий Конгрес, чи це демократичний чи республіканський, мусітиме щось зробити в справі допомоги особам у віці понад 65 років, які мусять жити з пенсій, що виносять по кількадесять долярів місячно. Часописи стверджують, що перед виборами завжди виринають обіцянки про збільшення та про поширення їх на нові категорії затруднених.

СССР ОЧИМА НІКСОНА

(Подав Іван Верб'яний)

(3)

В Ленінграді Ніксон і віце-адмірал Г. Г. Ріковер (творець атомових підводних човнів) мали нагоду оглянути атомовий човен „Ленін". На думку віцеадмірала Ріковера „Ленін" є добрий, але не має в ньому чогось замітно нового. В доках зібралися робітники й у розмові з ними Ніксон висказав свою радість, що бачить, як атомову енергію уживається для мирних цілей. Робітники оплескували віце-президента, як він додав, що радше хотів би бачити, щоб всю атомову енергію уживано — до всіх наших вмілостей і економічних цілей, спрямованих для добра людини, а не на її знищення.

„Мусимо пам'ятати, що на Алясці Росія й Америка віддалені від себе на 53 милі. Це не багато для такого криголома як „Ленін". Та всі ми мусимо спільно працювати над тим, щоби проломити дипломатичні криги між нашими урядами" — говорив Ніксон ленінградцям.

Чим довше тривала подорож Ніксона тим тепліша й привітніша ставала атмосфера довкруги американського гурту. Совєтська преса, що ніколи не ставилась до них з ентузіязмом, ставала чим раз менше критичною. А товпи ставали всюди більші й приязніші. Видавалося, що американці ставали „криголомами..."

Ніксона найбільше цікавило, як його зустрінуть у т. зв. „замкнених містах" Сибіру, де взагалі мало хто бачив американців. Прилетівши до Новосибірська, він сподівався зустрінути країну суху, ялову й непривітну. Околиця була вкрита буйною рослинністю, рівна, типова шахівниця зелених, жовтих і чорних піль.

На летовищі зібралась найбільша юрба людей, як це було досі. Представники міста з гордістю підкреслювали, що їх місто нове, молоде і повне енергії, подібно як американські міста Заходу. Воно певно може похвалитися такою самою традицією теплої гостинности. Цікаво було чути, що новосибірські урядові особи часто називали Новосибірськ „Шикаґом" Совєтського Союзу. Воно цікаве з двох причин. Це дальша познака загально поширеної пошани для американського росту і поступу, що її зустрічається всюди в СССР і це ще один доказ, що рівень Америки є ціллю всіх їх змагань. Ніксонові заявляли з гордістю новосибірські урядові особи, що вони сподіваються за 20 років перегнати Шикаґо. (Шикаґо має 4,000,000 мешканців — Новосибірськ —900,000).

Від летовища до міста — 15 миль. Вздовж дороги стояли товпи цікавих. Як валка авт доїхала до площі Сталіна в місті, приязний натовп прорвав лінії поліцистів, щоб стискати руки американців та ставити їм запити. Новосибірськ гордий із росту свого промислу й тому Ніксона завели до найбільшої фабрики ім. Єфремова. Вироби цієї фабрики вивозять до Китаю й країн европейських сателітів. На превелике здивування Ніксона майже половина машин була американської продукції, інші німецької. Одна із машин, зроблена в Сінсінаті, мала на собі табличку з інструкціями в — японській мові!

Ніхто із робітників і майстрів не знав, що всі ці машини „купили" в ЗДА під час війни, і ніхто ніколи не чував про якусь допомогу від ЗДА у висоті 11 мільярдів долярів.

В Новосибірську був Ніксон в опері на виставі балету „Лебедене озеро". Театр має бути більший від московського Бальшого Театру. В 1944 році в тім театрі промовляв колись віце - президент ЗДА Генрі А. Воллес. По виставі цікаві обступили Ніксона, щоби довідатися про життя в ЗДА. Всі запевняли його, що совєтський нарід хоче з Америкою „миру й приязни".

Того вечора Ніксона вразило відчуття, що культура й мистецтво є міжнародні. Ім'я Ван Клібирна є так само відоме в СССР, як в Америці Чайковського.

Ніксон приходить до переконання, що треба збільшити наші культурні й особисті обмінні програми з країнами з-поза залізної заслони. Народи тих країн неминуче збільшать свої домагання щодо товарів щоденного вжитку й більшої волі, коли вони познайомляться з перспективами багатшого й свобіднішого життя на Заході.

Ніксон їздив оглянути Новосибірську гідроелектричну станцію над рікою Обом, яка даватиме 400,000 кіловатів електричної енергії. Кілька миль на південь від Новосибірська будують Науковий Центр, що в нім житиме 15-60,000 науковців довкруги університету і цілого ряду дослідних інститутів. Той центр має бути готовий в 1962 році й працює над ним 7,000 робітників.

Від членів амбасади довідався Ніксон про засвоєння цілинних земель на Сибірі. Але є малі вигляди, щоби програму можна було подвоїти. Бо хоч СССР — це велетенська країна, майже три рази така велика як ЗДА, але тільки 10% землі надається під управу ріллі. Плян засвоєння цілинних земель не вдається, і виною тут ще й грубі промахи совєтської адміністрації, недостача магазинів для переховання зерна, брак доріг і транспорту. Як далеко СССР до ЗДА — найкраще видно з того, що в ЗДА один фармер продукує харчів на 22 мешканців, а в СССР — на чотирьох. ЗДА мають великі запаси харчів, нагромаджені в державних магазинах.

Останньою зупинкою Ніксона на Сибірі мав бути Свердловськ, що лежить майже на половині дороги між Москвою й Новосибірськом і носить назву промислової столиці Уралу. Знову вітали Ніксона з ентузіязмом.

В фабриках Свердловська працює при важких роботах багато жінок. Всюди кидаються у вічі оголошення-остороги для робітників, щоб уважали і працювали обережно й не наражувались на нещасливі випадки й каліцтва. Воно й зрозуміло, бо забезпечення робітників проти нещасливих випадків є незадовільне. Робітники, що працюють при розтоплених металях, не мають охоронних окулярів, без охорони теж трансмісійні пояся. Машиновий виряд перестарілий, і мало видно автоматизації. Але це не перешкодало провідниці Інтуриста сказати одному з американських журналістів: „я певна, що ви там в Америці не маєте такого".

Ніксон остерігає перед хиб-

(Продовження на стор. 4-ій)

НАША КУЛЬТУРНА ЛЕҐІТИМАЦІЯ

Це здавен - давна відома правда, що про вартість літературного твору рішає не зміст, а дух його. Від цього залежить, чи твір будує духовість читача, чи руйнує її. Українські письменники й теоретики літератури не мали сумніву в цьому питанні. „Наука, поправа і моральність повинні бути головними елементами й підставами твору", — писав Іван Франко.

Ця вимога зобов'язує особливо літературну творчість для молоді й дітей. Псувати юну душу шкідливою під моральним оглядом публікацією, впоювати „в неї всякі пустощі і вирощувати неповагу до основних настанов правопорядку, це злочин перед рідним громадянством. Один із ранніх організаторів української дитячої літератури, Борис Грінченко, вимагав „систематично впливати на дитячу душу; щоб виховати дитину, щоб заложити в її душі підвалини для доброго морального світогляду".

Можемо бути горді, що якраз цих благородних настанов придержувалися завжди українські письменники, що мали можливість служити культурі рідного народу без чужого ворожого впливу. Це вони роблять згідно з світлою виховною традицією, започаткованою ще основоположниками української літературно - педагогічної творчости, Марком Вовчком (Маркович-евою) та Леонідом Глібовим. Хоч які не раз були важкі історично-політичні умовини життя в Україні, то все таки частина наших письменників могла незалежно працювати пером, вирощуючи рідні національно - релігійні ідеали на ниві виховання і залишаючи своїм послідовникам світлі зразки для наслідування.

Ця золота нитка тягнеться дотепер, починаючи від львівського „Дзвінка" та київської „Молодої України" почерез „Світ Дитини", „Дзвіночок", „Малі Друзі" й ін. журнали, та кінчаючи на сьогоднішній нюйоркській „Веселці". Всі ці видання мають основну спільну прикмету: служіння морально - етичним ідеалам згідно з Христовим вченням, українським національним світоглядом і найкращими настановами ідеалістичного виховання.

І коли ми сьогодні чуємо перестороги батькам збоку Федерального Бюра Інвестиґацій, щоб вони держали здалека своїх дітей від шкідливих публікацій, коли пошта переловлює шкідливі публікації і притягає до судової відповідальности особи, що їх видають і поширюють, то ми з чистим сумлінням уміщуємо на „Веселці" напис „виховний матеріял". І кожна особа, яка знає цей журнал не з назви, не з віньєти, а з його змісту і з впливу на читачів, свідома того, що він добре й віддано служить справі прищеплення позитивних особистих і громадянських чеснот молодому поколінню. Це і є почесний вклад не тільки в духовість української групи у вільнім світі, але і в загальну культуру Америки, Канади і всіх країн, де проживають українці. Цей факт особливо заслуговує на увагу батьків і виховників, які дорожать майбутнім нашої молоді, які не йдуть сліпо за шкідливою модою.

„Скажи мені, що ти читаєш, а я скажу тобі, хто ти є!" — говорять психологи-виховники. А ми це спарафразуємо: „Скажи мені, що читають твої діти, а я скажу тобі, які вони будуть у майбутньому!" Ми певні, що коли б батьки глибше призадумалися над тією правдою, то не було б жадних труднощів з поширенням „Веселки" і не залишалось би стільки юних читачів поза кругом діяння цього виховного журналу. Факт, що ця чи інша дитина не вміє плавно читати по-українському або не виробила собі читацьких смаків узагалі і тому відтягається від читання, не повинен піддавати батькам висновку, що, мовляв „не хоче — то й не треба!" А де ж тоді чинник виховання, де вплив доброго батька, де дбайливість за душу дитини? Адже виховувати, то не питатися дитини, що їй подобається, а впливати всіма випробуваними засобами на вироблення звичок, на яких основується характер.

При тому не забуваймо, що без дитячої літератури у нас безслідно зникне література для дорослих, бо не стане того вступного етапу, що дає літературі підготованого читача. Тому підтримка й розбудова дитячої літератури повинна бути в нас одною з основних громадських проблем, предметом особливої уваги цілої української спільноти у вільнім світі.

Українознавчий „Веселка" дає свій цінний вклад у виховання і збагачення знання дітей своєю мовою і змістом. Тож не без причини один з рецензентів назвав „Веселку" документом нашої духової сили", „нашою культурною леґітимацією", „своєрідною дитячою енциклопедією", що може з честю репрезентувати нас на міжнародних найкращих друкованих видань. Він називає теж „Веселку" мистецьким альбомом сучасної української книжкової графіки". (Див. „П'ять років на сторожі дитячих душ" — „Шлях Перемоги". Мюнхен, ч. 1—2, 1960). Бо, крім моральних настанов, цей журнал, як ні один з дотеперішніх українських дитячих журналів, визначається широко розбудованою ілюстративною ділянкою, яка має і пізнавальне і, передусім, естетично-виховне призначення.

Всі ці міркування ведуть до висновку, що наша громадськість у власнім інтересі повинна підтримувати „Веселку", виховний журнал її власних дітей.

М. М-ий

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Різдвяний концерт хору „Дніпро" в Міннеаполісі, Мінн.

27-го грудня м. р. українці двох міннесотських „Міст-Близнюків" мали присміну нагоду послухати в гарній міській залі „ІВКА" різдвяний концерт хору „Дніпро" під керівництвом п. М. Бриня. Програма концерту була добре і гарно зіставлена. В першій частині виконано деякі кантати і концертні твори релігійного змісту („Отче Наш" — Новохватського; „Ave Verum" — Моцарта; „Сумно бушує" і „Через поле широкеє" — Гончарова; „Ой зійшла зоря" — Леонтовича; „Слава на небі" — Бортнянського); в другій — виключно колядки і щедрівки в гармонізаціях Стеценка („Ой видить Бог"; „На Йорданській річці"; „Святі сиділи"; „А у цього хазяїна"); М. Леонтовича — („Щедрик); В. Ступницького — („Прилетів сокіл"); Ст. Людкевича — („Нова радість стала") та Губера („Тиха ніч"). Багато виконувалось вперше. Концерт загалом залишив добре враження. Своєю мистецькою завершеністю особливо виділялись такі речі: „Отче Наш"; „Ой зійшла зоря"; „На Йорданській річці"; „Щедрик"; „Тиха ніч". У хорі відчувається тепер більше здисциплінованости і дисципліни. Там, де потрібно, хор у складі понад 50 осіб, без особливого напруження досягав потрібної сили звучання. Все це наслідок впертої і наполегливої праці дириґента і співаків. Над деякими з виконаних речей, проте, хорові доведеться ще трохи попрацювати, щоб досягти належної досконалости. Хотілося б більшої монолітности у виконанні „Ave Verum" Моцарта, більш читкого фразування окремих партій в „Слава на небі" Бортнянського. Викликає сумнів доцільність фортепіянового акомпаніяменту в щедрівці „Прилетів сокіл". На нашу думку, акомпаніямент тут зайвий елемент, який перешкоджає слухати солістку. Чудово вишколений Новойоркський Катедральний Хор під керівництвом відомого дириґента Ів. Трухлого виконує ту колядку без акомпаніяменту (як це видно з напису на „гай фіделіті" платівці, випуску 1957 р.) і таке виконання залишає краще враження.

Прекрасне враження залишилось у публіки від останньої точки програми „Тиха ніч" („Сейлет найт") Губера з сопраном Любою Перчишин, як солісткою. Це враження доповнювали світлові ефекти. Не слід, проте, останні доводити до майже цілковитого затемнення.

На „біс" хор проспівав колядку „Добрий вечір Тобі" (гармонізація К. Стеценка).

В цьому концерті мала нагоду продемонструвати своє вокальне мистецтво низка солістів: п. М. Даниленко; п. М. Ковалевський; п-і З. Семенець. Всі вони з належним почуттям і експресією віддавали специфіку кожної сольової партії. Гратулюємо хорові з двома новими добрими солістами і баритоном М. Даниленко і тенор. М. Ковалевським. Бажаємо цим солістам дальшого удосконалення і успіхів.

Маляр Ол. Канюка дуже гарно оформив програму концерту, надруковану двома мовами (українською і англійською), на доброму папері. В англійському перекладі колядки „Прилетів сокіл" трапилась невелика помилка: „falcon" вжито „eagle" (що означає „орел").

На закінчення хочеться сказати кілька слів про працю хору „Дніпро" в цілому. На тлі досить блідого українського культурно - мистецького життя наших обох міст його концертна діяльність яскраво виділяється. Хор, на чолі з дириґентом п. М. Брином та головою Управи п. інж. І. Яновичем, є тим культурно - мистецьким закладом, значення якого важко переоцінити. На хвилях рідної пісні він переносить нас на нашу Батьківщину, приносять нам пахощі її полів і степу, дає відчути подих рідної землі. Він, як співалось в творі А. Гончарова „Сумно бушує", не дає нам „потонути в морі" серед чужинців. Але це ще не все. Цей хор виконує другу важливу функцію: він провадить велику і важливу працю серед американців, ознайомлюючи їх із здобутками нашої культури, нашою піснею та релігійним співом. На терені Міннесоти він є зараз нашим культурним амбасадором. Протягом лише останніх трьох місяців відбулись такі його виступи перед американською авдиторією: на ювілейному святкуванні, присвяченому пам'яті гетьмана Ів. Мазепи у місті „Мазепа", Мінн.; в міннеапольському „Ротері" - клюбі та в шпиталі св. Марії. Ця самовіддана праця хористів і керівників межує з посвятою. Побажаймо ж на початку Нового Року хорові в цілому та його Управі щастя, здоров'я і дальших успіхів.

З сумом мусимо ствердити, що на останньому концерті (на який, між ін. прийшли представники кількох американських культурних інституцій!) порівнюючи невелика концертна заля була виповнена лише наполовину. Значна частина нашої громади, замість послухати рідного співу у гарному виконанні, воліла залишитися вдома, у затишку, біля своїх телевізорів. Це вже ті, які починають „потапати". Не дай їм, Боже, потонути зовсім!

Ол. Филипович

З НОВИХ ВИДАНЬ

Книжечка о. Маріяна Горішного про молитву на вервиці

(Моліться на вервиці! Написав о. Маріян Горішний ЧСВВ. Слово Доброго Пастиря. Видавництво оо. Василіян у ЗДА. Рік XI, Книжечка 110, Ню Йорк, 1960, ст. 64).

Недавно померлий відомий василіянський проповідник о. Маріян Горішний немов попрощався зі своїми слухачами тим способом, що видав окрему книжечку про те, як молитися на вервиці. Дехто в нас гадає, що вервиця або по староукраїнськи чотки — це латинський спосіб молитви, а в дійсності воно не так, бо цей спосіб розмови з Богом знали вже в перших віках християнства, і латинські ченці перейняли вервицю від греків.

Вервиця відома була і в Україні, і на зображеннях св. Антонія Печерського бачимо в одній його руці вервицю. В „Номоканоні" з 11-го віку згадується про вервицю, а Тарас Шевченко в поемі про Семена Палія „Чернець" згадує про вервицю, називаючи її „чотками".

Спочатку на вервиці молилися ченці, а пізніше і світські люди. Від появи Пречистої Діви у Фатімі в Португалії в 1917 р. моління на вервиці стало популярним між католиками.

В одному розділі автор пише про „вервицю і парамана", про що він був написав окрему книжечку в тому самому видавництві в 1959 році, а далі повчає, як треба молитися на чотках. Ті пояснення подає автор і англійською мовою для тих читачів, які не розуміють по українськи.

„Слово Доброго Пастиря" виходить від 1950 року, і цією книжечкою започаткувало XI-ий рік видання.

Л. Луців

БІБЛІОГРАФІЯ

- Т. Шевченко. Повне видання творів. Том III. Поезії 1847-1850 рр. За редакцією Павла Зайцева. Друге доповнене видання. Видавництво Миколи Денисюка. Шикаго, 1959, ст. 400.
- Фотій Мелешко. Три покоління. Повість. Том другий. Видавниче Т-во „Книгоспілка", Ню Йорк, 1959, ст. 308. Обкладинка роботи Ю. Ф. Матушевського.
- Пантелеймон Ковалів. Молитовник Служебник. Пам'ятка XIV століття. Ню Йорк, 1960, ст. 436.
- Ольга Мак. Проти переконань. Роман. Обгортка роботи Мирона Левицького. Накладом Видавництва „Гомін України"; Торонто, 1959, ст. 368.
- Ол. Гай-Головко. Одчайдушні. Оповідання. Видавництво „Муза", Вінніпег, 1959, ст. 196. Обкладинка артиста маляра Михайла Дмитренка.
- Шляхом десятиріччя. Наклад Пластової Станиці в Едмонтоні. Едмонтон, 1959, ст. 84 + 20 сторінок ілюстрацій 1948-1958). Обкладинка О. Монастирської.
- Ігор Калиниченко. Голуби далечі. Лювен, Бельгія, 1959, ст. 88. (Поезії, леґенди, притчі, переклади, проза, для дітей).
- Наукові Записки. Український Вільний Університет. 1958. Ч. 2. Мюнхен, 1959, ст. 84.
- Джордж Гордон лорд Байрон. Мазепа. Поема. Переклад з англійської (мови) Олекси Верентенченка. Дітройт, 1959, ст. 48. Обкладинка Я. Гніздовського.
- Золотий Ювілей 1909-1959. Товариство Українсько-Американських Горожан у Филаделфії, Па. Филаделфія, 1959, ст. 238 + оголошення.
- Леонід Бачинський. Українські друковані видання в Клівленді. Матеріяли до бібліографічного показника. 1915-1958. Клівленд, Огайо, ЗДА. 1958, ст. 46.
- Проф. Степан Килимник. Український рік у народних звичаях в історичному освітленні. Том II, Весняний цикль. Вінніпег, 1959, ст. 254.
- Борис Цибульський. Люди козацького серця. Повість. Частина перша. Париж, 1959, ст. 126.
- Проф. Євген Онацький. Українська мала Енциклопедія. Книжка IV. Літери Ж—Й. Буенос Айрес, 1959, ст. 435-564.
- Петро Веселовський. Монархія в прикладах. Лондон, 1959, ст. 64.
- Петро Мірчук. На історичному закруті. Ліга Визволення України. Торонто, 1959, 72.
- Yar Slavutych. Oasis. Selected Poems by... Translated from
- Die Nationalitaetenpolitik Moskaus. Nr. 1(4). Ukrainische unabhaengige Assoziation der Forscher der sowjetischen Theorie und Praxis bezueglich der nationalen Probleme. Muenchen 1959, 96. -wf-)-)-)? (('!
- Problems of the Peoples of the USSR. Published by the League for the Liberation of the Peoples of the USSR. Munich, 1959, ст. 64.
- Problems of Soviet Foreign Policy. Institute for the Study of the USSR, Munich, 1959, p. 142.
- Studies of the Soviet Union. Institute for the Study of the USSR. Nr. 3(1959), Munich, 1959, p. 144.
- The Annals of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S. Vol. VII, No. 1-2(23-24), 1959. New York, 1461-1712.

ОФІЦІЙНА ПОЛЬСЬКА ДОКУМЕНТАЦІЯ ПРО НИЩЕННЯ УКРАЇНЦІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

(стор. 322). Внаслідок таких саме невигод, Куніцький по якомусь часі був змушений вислати до свого шефа генерала Строкача таку телеграму: „Єстем вичерпани фізичнє і умислово, хори на серце. Мої довудци пододдзялуф сон так само вичерпані, як і я. Прагнєми пшейсьц лініси фронту і полончить сєн з Арміон Червоноn. Куніцкі. — Дозвіл прийшов.

На маргінесі цієї офіційної польської документації насувається висновок, що є підпертий життям, але якого ще дехто з поляків не цілком хоче собі усвідомити: на своєму відворотному історичному марші від Дніпра до Бугу, від шляхетського Володийовського до „людового" капраля Куніцького, поляки завдали господарям землі багато втрат і тяжко обтяжили своє ім'я злочинами, які ще довго будуть переказувані в Україні. Завернути історії неможна, але треба помужеськи зробити баланс минулого і, закривши цю прикру сторінку історії, шукати відрадніших перспектив майбутнього. А для того треба передусім закінчити з фальсифікацією історії, з тими вічними гіркими жалями польської сторони до українців, і не осмішуватись в світлі таких фактів, як ті, що їх запрезентувало нам варшавське міністерство у виданні спогадів Куніцького.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, в тим самим і співласником 22 мільйонового майна організації!

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І ЇЇ ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч. 13.

З весілля Івана й Анни з Близнюків Полатайків Филаделфія	$ 35.00	М. Личик, Шикаго	2.00
М. Балабан, Гюстон	12.00	Н. Наконечний, Едмонтон	2.00
В. Кучкуда, Сідар Гров	10.00	С. Шиповський, Пікл Кров	2.00
Відд. 176 УНС, Шикаго	10.00	К. Зенко, Акрон	2.00
В. Чайка, Ганкінс	7.00	О. Зенко „	2.00
Т. Трінчук, Рачестер	5.00	А. Зенко „	2.00
П. Нестеренко, С. Бостон	5.00	Я. Чорномор, Гобокен	2.00
П. Косс, Акрон	5.00	А. Корбяк, Дітройт	2.00
Д-р А. Жуковський, Стіл	5.00	І. Нагорняк, Дітройт	2.00
Д-р В. Пасічняк, Дункірк	5.00	Н. Якимович, Елизабет	2.00
М. Л. Луцькі, Торонто	5.00	Д-р Ю. Соневицький, Рогерс	2.00
І. Дерік, Ліберті	5.00	О. Братах, Ірвингтон	2.00
Г. Михалик, Шелбурн Фолс	5.00	П. Сабат, Трентон	2.00
Д. Дулиба, Кінкертавн	5.00	М. Сеник, Филаделфія	2.00
І. Левицький, Кентон	5.00	К. Баліцький, Монтреал	2.00
Відд. 195 УНС, Нікесіл	5.00	В. Голуб, Міллвіл	2.00
І. Тараненко, Вашингтон	4.00	Г. Кусів, Вайндот	2.00
М. К., Брит	3.00	М. Рибак, Бруклин	1.50
Р. Тенетило, Ковдейл	3.00	К. Астраб Нікесіл	1.00
Т. Камінський, Вуд	3.00	Г. Мрикало, Шератон	1.00
А. Гусар, Рачестер	3.00	Н. Дрозд, Маямі	1.00
Н. Галойка, Бруклин	3.00	В. Вакуленко, Когоус	1.00
Д-р В. Сийкевич, Матесон	3.00	С. Сивик, Шикаго	1.00
Т. Підбірний, Толідо	3.00	Д. Кіпанук, Гіксвіл	1.00
о. Н. Покитишин, Скокі	3.00	Д. Візниця, Ню Бранзвік	1.00
І. Гнеський, Рівера	3.00	І. Цісар, Шикаго	1.00
Б. Роздільський, Саскатун	3.00	Д. Владимір, Джемейка	1.00
І. Душинський, Доннерс Гров	3.00	М. Гнатьо, Лінден	1.00
А. Крупський, Дітройт	3.00	Н. Білинич, Деррі	1.00
Е. Кравчук, Парма	3.00	І. Кефор, Ню Йорк	1.00
М. Головацький, Нюарк	3.00	П. Атаманюк, Братлеборо	1.00
Відділ 486 УНСоюзу, Сан Франціско	3.00	М. Балко, Вілкс Бері	1.00
М. Сорока, Сан Франціско	2.00	Н. Онишко, Голсопле	1.00
І. Оленин, Парма	2.00	Р. Павлишин, Питсбург	1.00
А. Качмар, Готам	2.00	С. Мельник, Ню Йорк	1.00
Д. Давидович, Парма	2.00	Т. Семаківський, Агвам	1.00
С. Шпика, Річмонд Гілл	2.00	П. Гнецко, Вунсакет	1.00
М. Левенсон, Филаделфія	2.00	Г. Рубас, Ансонія	1.00
М. Осідач, Ню Йорк	2.00	С. Постолюк, Лейквуд	1.00
В. Корда, Занесвіл	2.00	М. Томаш, Кембрідж	1.00
І. Пастух, Ірвингтон	2.00	Я. Колодницький, Гартфорд	1.00
Р. Кишкевич, Шикаго	2.00	А. Віблій, Понгстави	1.00
М. Дорош, Нюарк	2.00	М. Мартиненко, Трентон	1.00
Т. Вовчак, Ню Йорк	2.00	Б. Дусанівський, Боффало	1.00
А. Білоус, Дітройт	2.00	Е. Сиплик, Діксон	1.00
А. Андрейців, Лінден	2.00	В. Сердюк, Менчестер	1.00
М. Пудік, Шикаго	2.00	І. Петрущак, Шикаго	1.00
Д. Лукенюк, Вунсакет	2.00	Е. Бровар, Гері	1.00
М. Волошинович, Елизабет	2.00	І. Фасовський, Сиракюз	1.00
М. Гужва, Джерзі Ситі	2.00	Н. Примак, Ню Йорк	1.00
М. Фірман, Блекстон	2.00	М. Долорський, Ірі	1.00
А. Арсенів, Клівленд	2.00	О. Копко, Шикаго	1.00
Я. Петрич, Понгстави	2.00	П. Яремко, Рідвуд	1.00
С. Карпа, Гілсайд	2.00	В. Книш, Ню Йорк	1.00
Ф. Марціновський, Лакдис Лейн	2.00	Н. Ольховецький, Фила.	1.00
Т. Василюк, Кокбург	2.00	Н. Черник, Ню Йорк	1.00
Ф. Ясновський, Шарпсвіл	2.00	Н. Гадек, Перт Амбой	1.00
В. Сметанюк Бруклин	2.00	Г. Перчак, Честер	1.00
М. Головай, Нюарк	2.00	М. Оленчук, Йонкерс	1.00
Т. Грегорин, Шикаго	2.00	Разом	$ 210.50
		Раніше проголошено	$ 2,800.35
		Разом	$ 3,010.85

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Зі Спорту

10-ЛІТТЯ УАСТ ЛЕВИ — ШИКАГО

Покликаний до життя з кінцем 1959 р. Ювілейний Комітет під керівництвом п. Ю. Косачевича вирішив відмітити цю непересічну подію в історії українського еміґраційного спорту незвичайно багатою імпрезовою програмою. В місяці січні відбудуться: шаховий та бриджовий турніри. На лютий передбачається відбиванковий (трійковий) турнір, кругольні змагання, лещетарську прогульку та більярд. Кошівку запляновується в м. березні. Однією з найбільших спортових атракцій будуть товариські футбольні змагання між Левами та торонтським Тризубом (квітень). В літніх місяцях відбудуться легкоатлетичні змагання і тенісовий турнір. Крім згаданих спортових імпрез буде влаштована спортова виставка (квітень) та ювілейний бенкет (жовтень). З нагоди свого 10-ліття „Леви" задумують також видати відповідний Альманах і поробити перші кроки в напрямку закупу власної домівки, або грища.

До складу президії Ювілейного Комітету увійшли такі особи: Ю. Косачевич — голова, П. Грицай — містоголова, З. Дзядик — секретар, Ю. Кузик — керівник імпрезового комітету, З. Шведак — кер. фінансового комітету, Р. Дублянниця — кер. пропаґандивного комітету та Т. Носієвич — кер. комітету купна нерухомости.

Р. Д.

УСК ПРОГРАЄ ДО ПЕРШУНА ТУРНІРУ — СКРЕНТОН УМСА

В суботу, 31 жовтня Вест Сайд УМСА в Ню Йорку влаштувала відбиванковий турнір „Б" дружин із загальною участю 12-тьох дружин УСК Ню Йорк, як друга українська дружина — після УВК „Плай" Ню Йорк, що реґулярно змагається в американських турнірах, взяв участь із своєю молодою чоловічою дружиною. В турнірі, що проводився системою подвійної елімінації, УСК програв до пізнішого першуна турніру Скрентон УМСА 0:2 (13:15) і, спавши до групи переможених, досить нещасливо був вилімінований дружиною Ню Йорк Тирнерс 1:2 (15:17, 16:14, 7:15). Коли в змаганнях проти Скрентону, в УСК-у був виразний брак дружиновости, то в других змаганнях світлі сторінки переважали неґативні. Коли взяти під увагу молодий віковий і відбиванковий стаж усківців, то із впертим тренінґом і здобуттям належного досвіду вигляди на успіхи будуть. А покищо основною справою є вправа і участь у змаганнях проти сильних американських дружин дає на це найкращу нагоду. УСК виступив у складі: А. Навроцький, Ю. участю 12-ох дружин. УСК Коваль, В. Гной, Б. Завадський, В. Фурман, О. Тершаковець, М. Копчинський, Д. Кручко.

Роман Лисняк

СПОРТОВІ НОВИНКИ

Змагуни УСТ „Тризуб" у Филаделфії відбули в останніх тижнях низку мистецьких, міжстейтових та одні міжнародні змагання (з скі Австрія), здобуваючи численні успіхи та передові місця в своїх мистецьких табелях. Професійна дружина „Тризуба" виграла мистецькі змагання з дружиною „Портуґізів" та „Юриком", а крім цього 4 її грачі грали в репрезентації північно-східніх стейтів Америки проти одного з найкращих австрійських клюбів „Австрія", здобуваючи загальне признання американського спортового світу за свою мистецьку гру, якою вони причинилися до побіди американської збірної у відношенні 4:1.

І-ша Амат. дружина „Тризуба" здобула перше місце в табелі німецької ліґи у Филаделфії, б'ючи непобідиму досі дружину Джермен — Ґанґерісис 3:1. Филаделфійський німецький щоденник Филаделфія - Демократ присвятив тим змаганням 4 шпальти останньої сторінки під сенсаційним заголовком „Ді іберрашунґ дес Зоннтаґс: Украінер шляґен Дайч-Унґарн". І-ша Аматорська дружина „Тризуба" це та сама дружина,що на мазепинськім здвигу молоді в Ню Йорку побила юньйорів УСК-у — чемпіонів Америки 2:1. Вони на 10 мистецьких змагань виграли 9, а одні зремісували.

Жіноча відбиванкова дружина „Тризуба", під назвою Филаделфія Юкрейнісис, взяла участь в половині грудня ц. р. в міжстейтових змаганнях у Балтіморі, побіч ‚Плаю' з Ню Йорку та „Беркута" з Перт Амбою, здобуваючи 3-тє місце.

„Тризуб" почав спортову діяльність в ново купленому клюбі спортовою живою газетою за редакцією п. Р. Савчака, визначного спортового діяча. П. Р. Савчак поінформував приявних про можливості та вигляди будучої Олімпіяди в Чілє, п. Р. Пазуняк накреслив історію 10-ліття филаделфійського „Тризуба", а п. Сидір Новаківський ужгородської „Руси". П. Савич поінформував приявних про важливіші висліди міжнародніх змагань в копаному м'ячі. Вечір живої газети завершив інж. Медуха висвітленням фільмів з важливіших змагань „Тризуба". Приявних на вечорі живої газети було 118 осіб.

В неділю 27-го грудня відбулася в новокупленому домі велика свілейна зустріч „Тризуба" при численній участі членів „Тризуба" та його симпатиків. З початком 1960 року „Тризуб" приступає до перебудови пивниць свого Дому на спортову залю для спортового доросту. Гроші на перебудову дає група приклонників „Тризуба" в Честері під проводом п. Щербака.

В неділю 6-го грудня 1959 „Тризуб" здобув свою 4-ту з ряду перемогу над „Портуґізами" з Нюарку у відношенні 4:1. Побіду цю завдячує „Тризуб" знаменитій грі Михася Ноги, що стрілив підряд 3 ворота.

14-го грудня 1959 р. 4-ох грачів „Тризуба", а саме Михайло Нога, Євген Кравець, Олесь Ілай та Андрій Рач грали в американській збірній проти С. К. Австрія. Змагання ті були сенсацією цілого спортового світу та є ще одним доказом про високий рівень американського копаного м'яча. Гра велася на мокрім майдані нюаркського Гелин-парку. Більшість австрійців це молоді змагуни, що запродукували серію комбінаційних пассінґів, що заломлювалися на болотнистім ґрунті на віддалі яких 18 метрів від американських воріт. Між астрійцями ми запримітили декількох репрезентаційних змагунів, як оборонець Свобода, Штопер, Штоц, Ріґлер та Фіяла. Стрижінь американського тіму творили грачі „Тризуба" та „Кольомбо", з якого особливо відзначався Бустаменте в напалі та Віні в помочі; знаменито теж заграв воротар з дружини „Ітелісис". Американський тім в противенстві до циркових подач та пассінґів австрійської збірної, показав велику жетрвенність та видержливість, що при знаменитій грі цілої одинадцятки принесло заслужену виграну 4:1. З українських змагунів звертав особливу увагу Нога та Ілай, що були найкращі на полі. С. К. Австрія перед від'їздом до Арґентини умовилася з американською ліґою, що спонзорувала ті змагання на реванж в лютні 1960 р.

„Тризуб" — „Юрик"
2 : 1 (1:1)

На останніх змаганнях, що відбулися 20-го грудня 1959 у Филаделфії, „Тризуб" заграв нижче свого рівня, що відбилося на циферним вислідї. Ворота впали зі стрілів Чайки та Длуґоша з подач Ферріса.

Книжка й часопис — найнеобхідніші в домі культурної людини

Папа переводить Синод Римської епархії для ухвалення основного закону

Рим. — Папа Іван XXIII переводить у цьому тижні перший за історії Риму епархіяльний Синод з участю коло 900 духовників і цивільних діячів задля прийняття основного закону, що має складатись з кругло 900 статтей. Хоч цей закон формально обов'язуючий тільки для однієї Римської епархії, фактично він стане взором для заведення його в усіх епархіях Католицької Церкви у світі — твердять часописи. Папа, який є водночас епархіяльний єпископом Риму, відкрив Синод і має 5-кратно забірати голос в ході нарад, що триватимуть цілий тиждень. Синод почався Понтифікальною Богослужбою в соборі св. Иоана Лятеранського, а закінчиться також Богослужбою в соборі св. Петра. Синод не має права сам приймати обов'язуючі постанови, тільки пред'явити рекомендації для розгляду і затвердження Папою.

Кошти прожитку в грудні зменшилися на 0.1 відсотка і становили 125.5%

Вашингтон. — Статистичне бюро при департаменті праці повідомляє, що індекс цін на товари щоденного вжитку в грудні минулого року зменшився на 0.1 відсотка і становив 125.5 відсотка в порівнянні з пересічними цінами в 1947 - 1949 роках, коли індекс виносив 100. Індекс із грудня м. р. був на 15 відсотка більший в порівнянні з груднем 1958 року, але в цілому пересічні ціни в 1959 році були більші від цін з 1958 року тільки на 0.9 відсотка. На зменшення коштів прожитку мало вплив, що зменшилися ціно на харчі, головним робом м'ясо, а найбільше на свинину. Зате ціни за працю збільшилися, а найбільше подорожчала лікарська служба. Подорожчали і черевики тому, що треба більше платити за шкіру-сирівець. Але в загальному видко стабільність і в цінах на деякі товари тривкої вартости, головно на авта, які були дещо дешевші, як у грудні 1958 року.

СССР ОЧИМА НІКСОНА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ними висновками. Америка є нині далеко попереду СССР під кожним оглядом. Але большевики роблять надлюдські зусилля, щоби нам дорівняти й нас перегнати. Американцям не лишається нічого іншого — тільки безупинно йти вперед.

В Деґтярську Ніксон в одягу шахтаря спустився 800 стіп в мідяну шахту. Там один шахтяр запитав Ніксона, чому американці заявляють, що не хочуть війни, а самі безупинно переводять атомові проби. Ніксон мусів пояснювати, що американці мусять так довго це робити, доки СССР не погодиться на контролю атомової зброї.

Вернувшися до Москви по 11 днях перебування в СССР, Ніксон попрощався одногодинною промовою, що її передали державні телевізія й радіо. Це була така щира промова, що її совєтські слухачі не чули від ніодного західнього гостя, як писав щоденник „Ню Йорк Таймс".

Ніксон хотів довести до щирої виміни інформацій та ідей між двома народами. Він не мав надії, щоб через ніч могло прийти до зміни жахливої ситуації хибних інформацій і непорозумінь. Ясно, що одна промова не може зробити того, ані не може вмовити, що поміж Америкою й СССР немає глибоких різниць. Вислови про приязнь й добру волю, заяви вождів світового комунізму, що вони бажають миру, навіть виміна візит президента ЗДА і прем'єра Хрущова, не зможуть розв'язати раптом усіх різниць, які ділять комуністів і вільний світ.

Але треба пам'ятати, що як саме тільки зрозуміння не може дати миру, то непорозуміння може спровокувати війну. Це може статися через хибну калькуляцію, або може дійти до такої ситуації, що одиноким виходом із неї може бути тільки війна! Щоби не допустити до такого положеня, Америка мусить держати отвореними всі можливі канали комунікації, мусить іти на терпеливі переговори. Але ці перегоори мусять завжди спиратися на твердих, основних принципах.

Ніксон використав нагоду в своїй одногодинній промові до совєтських народів СССР, щоб зв'язатись з людьми, щоб сказати їм правдоподібно перший раз, що кожний з них працює на кожних чотири дні один день на зброєння, що їх спричинила напружена ситуація в світі, що її витворили 15 років совєтської аґресії й переворотів.

Усвоїй промові Ніксон сказав, що ЗДА є озброєні й мають бази за кордоном, але не для аґресії на СССР, або на якусь іншу державу. Америка хоче тільки боронити себе й своїх союзників. Американці стали творити свої оборонні сили щойно після того, як СССР явно взявся на цілім світі до переворотів і аґресій; Берлін і Корея це два найбільш яскраві приклади цього.

Американці не мають нічого проти віри в те, що їхні внуки житимуть в комуністичнім ладі — тільки вони рішуче протестують, коли б він хотів це перевести в діло вмішуванням до американських справ.

Щодо СССР — то американці не кажуть, що його населення буде або має жити в системі вільних підприємств. Глибоким переконанням американців є, що кожний нарід має мати право вибирати собі вільно без усякого насильства, посторонньої сили, політичні, економічні і соціяльні системи, в яких він бажає жити. Американці бажають іншим народам тільки того, чого вони бажають собі самим — щоб могти свобідно досягнти своїм власним способом, життя в матеріяльних достатках і навіть, що ще важніше, в культурнім і духовім багатстві.

Ніксон сказав накінці, що американський нарід бажає вищого життьового стандарту для народів СССР. Як Хрущов схоче ужити всіх своїх зусиль до того, щоб створити краще життя для совєтського народу в межах СССР, то цю мету американський нарід вітає й підтримує.

Але, як Хрущов уживатиме совєтської енерґії й засобів на скомунізування світу, американці будуть змушені поставити спротив. Ніксон підкреслив, що неминучим наслідком такої політики буде ще більше напруження в світі й крайня нужда народів. Він відкинув неґативне поняття співіснування в совєтськім стилю, що означає два світи в двох ворожих таборах, що з них кожний старається усіма силами накинути свою систему іншому. Ніксон подав концепцію одного світу, де різні народи живуть в різних системах, що їх самі собі вибрали, але де є повна свобода зв'язків і обміну та співпраці в осяганню обопільних цілей!

Мирон Куропась обраний на голову МУН

(Закінчення зі стор. 1-шої)

нодавців з Вашинґтону та українських інституцій та діячів, в цьому від Голови Проводу Українських Націоналістів полк. А. Мельника; від ген.-хор. М. Капустянського, від УККА — В. Мудрий; від Української Стрілецької Громади в Канаді; від Українського Національного Об'єднання в Канаді, від Українського Золотого Хреста, від президента СУСТА К. Савчука; від гол. редактора „Нового Шляху" в Канаді М. Погорецького, від Української Громади в Туреччині — сот. Забелли; від Крайової Управи Молодих Українських Націоналістів в Канаді; від інж. Дм. Андрієвського, від д-ра П. Стерча, В. Поповича, д-ра Раїси та М. Данилюків, від Р. Шраненка та М. Поповича. На програму З'їзду склались: політична доповідь „Націоналістична молодь в Краю та на еміґрації" — д-ра М. Антоновича, яку відчитав А. Стецик, та О. Різника — „Суґестії їх майбутнього" (в англійській мові). Після цих доповідей в залі Українського Народного Дому відбулася забава, на якій обрано панну Анну Шкамберу — королевою балю. На другий день делеґати та учасники З'їзду взяли участь в Богослуженнях а в год. 10 рано предсідник З'їзду відкрив ділові наради. Після звітів членів ГУ МУН, розвинулася дискусія. Голова Контрольної Комінії, В. Бакум, після короткого слова, подав пропозицію про уділення абсолюторії уступаючій Управі МУН, яку прийнято одноголосно. В дальшому наступила програмова доповідь: „Молодь вчора, сьогодні і завтра" — А. Домарацького. Після доповіді розгорнулася обширна дискусія. Комісія Матка представила листу нової Головної Управи МУН, яку одноголосно затверджено в такому складі: Мирон Куропась — голова; Олег Різник — 1-ий заступник і орган. референт; А. Домарацький — 2-ий заступник і прес. референт; панна Віра Стравняк — секретарка; Л. Кулинич — фін. рефер.; Л. Левицька — референтка Доросту МУН. До Організаційної Комісії увійшли пп.: Л. Кулинич, З. Подубинська, З. Шекерик, Р. Попович, І. Кірчей. До Контрольної Комісії увійшли: В. Бакум, П. Дзюба та Н. Різник. До Тов. Суду увійшли: Рома Шуган, Лариса Полішук, Нестор Попіль. Голова ГУ МУН М. Куропась подякував з рамени ГУ МУН за довір'я та запевнив працю в рядах МУН родженої на цім терені молоді. Після звітів та прийняття відповідних резолюцій, З'їзд закінчено співом „Не пора".

Директор Розвідчої Аґенції ЗДА вимагає приспішити продукцію ракет

Вашинґтон. — Директор Розвідчої Аґенції ЗДА Дж. А. Аллен зізнавав в Науковій і Астронавтичній Комісії Палати Репрезентантів, і остерігав Конґрес, що ця країна втрачає на престижі в закордонних державах тому, що СССР має успіхи в здобуванні космічних просторів. Директор Аллен сказав, що якщо ЗДА хочуть затримати провідне становище в світі, то мусять зрозуміти, що досліди над космічними просторами мусять бути так ведені, щоб ця країна виграла ці перегони. В світовій опінії починає перемагати думка, що СССР веде перед в багатьох інших ділянках, а не тільки в продукції керованих ракет. Директор Аллен казав, що цей частинний успіх совєтських науковців робить їхароґантними, і вони починають бути авантурниками в закордонних справах, тому для добра миру ЗДА повинні вести перед і в продукції керованих ракет та у висиланні штучних місяців у космічні простори. Цей погляд директора розвідчої аґенції не покривається з деякими думками президента Айзенгавера і його головного дорадника в наукових справах д-ра Юрія Б. Кістяковського, які гадають, що ЗДА не повинні змагатися за перше місце в дослідах космічних просторів, бо це немає важности для оборони країни. Директор Аллен сказав, що від часу, як СССР вдалося в жовтні 1957 році випустити першого „Спутніка" — то престиж Совєтів зріс коштом престижу ЗДА.

У катастрофі в південно-африканській копальні згинуло 440 вуглекопів

Кольбрук, Південна Африка. — Наприкінці минулого тижня сталась велика катастрофа в копальні вугілля в цій місцевості, мабуть, внаслідок обсунення землі та спричиненого цим вибуху газу. За докладним обрахунком устійнено, що 440 осіб опинились відрізані від світу у глибині 600 стіп. Доступ до них засипаний, а отруйні гази й небезпека нового вибуху внеможливили пробити коридор почерез звалища вугілля і землі. Спроваджено з віддалі 500 миль могутнє сверло, яким проверчують діру, щоб впомпувати повітря в підземний обшир катастрофи, але фахівці не мають надії на врятування засипаних, між якими є 434-х автохтонних муринів і 6-х білих. Малу надію подає факт, що якимсь чудом з-посеред 70-х коників, працюючих під землею, 31 коника добуто живими на поверхню. Це вказувало б на можливість врятування й робітників, які проте не подають ніякого знаку життя. На поверхні розіграються розпучливі сцени. Це одна з найбільших катастроф в історії гірництва.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

МІННЕАПОЛІС, МІНН. — Річні Загальні Збори 345 Відділу УНСоюзу відбудуться у неділю 31-го січня 1960 р., зараз по Службі Божій, в параф. залі УПЦ св. Арх. Михаїла. На порядку денному: Звіти відділової управи та Контр. Комісії, вибір нової Управи та Контр. Комісії Відділу і поточні справи відділу. Присутність УСІХ дорослих членів обов'язкова. Управа Відділу: Михайло Каркоць, Йосип Ковалів, Микола Дербуш, Олекса Пилатюк.

SOUTH DEERFIELD, Mass. — Річні Збори Т-ва „Галицька Січ", Відд. 207, відбудуться в неділю, 31-го січня 1960 р., вполудне, в церковній залі. На порядку Зборів: звіти Управи, вибір нової Управи й біжучі справи. — І. Оліяник, предс.

Посмертні Згадки

АННА ГРУДЕЦЬКА, довголітня членка УНСоюзу, 57 Відд. в Коговз, Н. Й. померла по тяжкій недузі дня 22-го грудня 1959 р. Покійна походила з с. Пізнанка Гнила, пов. Скалат, Зах. Україна. Приїхала до Америки в 1909 р. Полишила у глибокому смутку двох синів — Луку і Ігната і трьох внуків. Похорон відбувся 26-го грудня 1959 р. з похоронного заведення до церкви св. Михайла, при участі Родини і знайомих на парафіяльний цвинтар. В. Н. П!
Р. Мацюк, секр.

АННА БАРТОК, довголітня членка Т-ва Запорізька Січ, 317 Відд. УНСоюзу в Сиракюзах, Н. Й., померла по важкій недузі у Сиракюзах дня 23-го грудня 1959 р. на 70-му році свого трудолюбивого життя. Покійна походила із Села Гниловоди, підгаєцького повіту, Зах. Україна, а до ЗДА прибула 40 років тому. Залишила в глибокім смутку дітей: Антона, Казимира, Івана, Карла й Марію та внуків. Похорон відбувся дня 26-го грудня м. р. при численній участі рідних, приятелів та членів Відділу до української греко-кат. церкви св. Івана Хрестителя у Сиракюзах, а звідти на місцевий церковний цвинтар. В. Їй П!
Анастасія Андрусишин, секр.

ВОЛОДИМИРА ДОБРЯНСЬКА — членка Т-ва Клюб Поступовий, Відд. 70 УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н. Дж. померла дня 24-го грудня 1959 р., на 59 році життя. Покійна походила з м. Старий Самбір, Зах. Україна. Полишила у смутку одну дочку, сина, зятя, невістку і трьох внуків. Похорон відбувся 28-го грудня 1959 р. з похор. заведення І. Ковальчика до укр. кат. церкви св. апп. Петра і Павла, й відтак на цвинтар Holy Cross Cemetery, North Arlington, N. J. — В. Й. П!
П. Костик, секр

МИХАЙЛО КАРАСЬ, довголітній член Т-ва Запорозька Січ, 206 Відд. УНС в Вунсакет, Р. Ай., помер в шпиталі дня 31-го грудня 1959 р. Покійний походив з села Буки Малі, пов. Скалат, Зах. Україна. Полишив у глибокім смутку дружину Анну, трьох синів, дві доньки, сестру Антоніну Топоровську і дев'ять внуків. Покійний був тихої вдачі, усе любив, що своє, рівнож усіх дітей виховав в українськім дусі. Похорон відбувся 2-го січня 1960 р. з Православної Церкви св. Михаїла, при участи членів Т-ва і парохіян на правосл. цвинтар. В. Н. П!
Е. Тепер, секр.

ІРЕНА СВИСТУН, 5-літня дочка Йосифа і Анни Свистун, членка 217 Відд. в Рочестер, упокоїлася дня 15-го січня ц. р., від удару авта. Приступила до Товариства і Союзу в в груднї 1958 р. Полишила в глибокім смутку Батька і Маму, 4 братів: Йосифа, Михайла, Данила і Богдана і одну сестру Марію. Похорон відбувся в Понеділок 17-го січня з похоронного заведення, відтак до Церкви св. Йосафата і на цвинтар Голі Сипулкер. Участь в похороні брала родина, члени і знайомі. В. Їй П.!
Василь Попович, секр.

● РОЗШУКИ ●

Пошукую ДМИТРА ІВАСІВ, зі села Лодина Долішньої, Ліського повіту, який перебував у Арґентині. Пошукує його Рідня, що перебуває тепер в Росії. Писати на адресу:
Wasyl HLYNIANSKI
2908 Weir Avenue
weirton, W. Va.
Заграничні часописи прошу про передрук.

ТАРЗАН, ч. 4394. Втеча!

Мавполюд тепер плив попід водою, тікаючи від човна Кросса.

В потребі він випливав на поверхню, щоб швидко відітхнути, але швидко занурився знову, поки ворог міг вистрелити; цим разом міняючи трохи напрям.

Так він продовжував, аж поки не доплив до берега, пливучи зиґзаком, так, що Кросс ніколи не знав, де він пливав, над воду, щоб вдихнути повітря!